

نکته های فرهنگی از بخارا و سمرقند

منکته ها و تازه های فرهنگی از بخارا و سمرقند و ... (۳)
ریحیم مسلمانیان قبادیانی

نکته‌ها و تازه‌های فرهنگی و تاریخی از دو شنبه، پنج‌شنبه سهرقند و (۳۰۰۰)

ادب

شماره ۴ (۴۰) این مجله، سراپا به حکیم عمر خیام نیشابوری اختصاص یافته، و از جمله مطالب زیر را در برگرده است:

- زادگاه خیام در مسیر تاریخ (قفار رسولیان)،
- شاعری توان، حکیمی بی‌مانند (شادی شاکرزاده)،
- رباعی‌های اصیل عمر خیام و معیارهای شناخت آنها (میرزا ملا احمدوف)،
- معنی نقید متن رباعیات خیام (الم‌خان کوچروف)،
- آثار علمی و فلسفی عمر خیام (کریم‌جان قادروف)،
- عمر خیام و حاجی حسین کنگرتی (عثمان نظیر)،
- حضرت خیام، گل و آدم (مقصود حاج محمد)،
- ابوالفرج رونی و عمر خیام (اسکندر اکرامف)،
- نگارشی از آثار علمی عمر خیام (خيال بابايف)،
- بدیعت رباعیات عمر خیام (عصم‌الله هدایت‌وف)،
- جام گردان (نور‌محمد ظهوری)،
- منطق خیام و علم امروز (جمعه شمس‌الدین وف)،

گل هراد

از این فصلنامه علمی و ادبی و فرهنگی که در دوشنبه شهر، با سردبیری دکتر پیوند گل سزادزاده، به زبان‌های تاجیکی و روسی چاپ و نشر می‌شود، دو شماره دسترس گردید.

شماره هشتم که به هزارمین سالگرد دولتمرداری سامانیان اختصاص یافته است، با شعر شادروان لابق شیرعلی «آل سامان» آغاز یافته و با شعری در همین موضوع از استاد بازار صابر «دیوار بخارا» به پایان می‌رسد.

مطلع این دو شعر که در ادبیات ما شهرتی بسزا دارد، به قرار ذیل است:

مستندی در حلقة صحرانشیان

بوستانی در میان شوره‌زاران

گلخنی در لابلای کورددود

پهلوانی در میان ناتوانان!

(«آل سامان»)

آل سامان!

پُشت گردان مانده بر صحراشیان تا حال

همچنان اسماعیل سامانیان تا حال

مانده از مشت کلوخن مشت‌ها تا حال

گوئیا می‌ترسد از بی‌پشت‌ها تا حال

(«دیوار بخارا»)

«بخارا - پایتحت دولت سامانیان» (دکتر یوسف شاه یعقوب شاه)، «دولت سامانیان: اوج و سقوط» (دکتر حق نظر نظروف)، «سامانیان در «صورۃالعرض» ابن حوقل (دکتر قربان بابایف)، «شهرسازی در زمان سامانیان» (دکتر عبدالله جان میر بابایف)، «سامانیان و تشکل ادبیات فارسی تاجیکی» (دکتر سعدالله عبدالله یف)، «ما همه از آب (روودک، خورده‌ائیم» (دکتر ق. ستاری)، «تفسیر طبری و جایگاه آن در نثر علمی و ادبی زمان سامانیان» (خانم دکتر غفاروا)، «درباره زمینه‌های رشد مثنوی در زمان سامانیان» (دکتر نظام الدین زاحدوف)، «تاریخ در نمایش

- خیام در هندوستان (حبيب الله رجب وف)،
- خیام و ادبیات تاتار (مرتضی زین الدین وف)...

داستان کوتاه گ. ک. چسترتون « عمر خیام و می مقدس» (ترجمه دکتر شاکرزاده) نیز به چاپ رسیده است. همین طور «پیر نیشاپور» شادروان استاد زرین کرب نیز جای شایسته برای خود پیدا نموده است. از مطالب مهم دیگر - من خطبة «الغوا» می‌باشد که آن را حکیم بوعلی سینا تألیف کرده حکیم عمر خیام به فارسی برگردانده است. این رساله را دکتر سیدرحمان سلیمانی تهیه کرده است.

نامه‌های استاد ساتم خان الغزاده، «آقای الف. چاری یف»، «تمدن موسیقی در عهد سامانیان و افکار موسیقی یونان» (دکتر عسکر علی‌رجب)، و «پژوهشکنی‌های زمان سامانیان» - دکتر یوسف نورعلی و دکتر س. نادروف) - از دیگر مطالب این مجله می‌باشند... در همین شماره، ۹ شعر بانو فرزانه نیز به چاپ رسیده که نخستین از آن‌ها «آواز خون» عنوان دارد؛ و تکه آغازین آن این است، با یادداشتی از خود شاعر:
در روزهای فرهنگ تاجیکستان [در جمهوری ازبکستان] هر ایمای تاشکند از طریق بخارا به خوارزم پرواز می‌نمود. چون در بخارا توقف کرد، من که از روی برنامه باید به خیوه می‌رفتم، بدون اجازه بدرقه، اینجا فرود آمدم...

سلام، صبح بخارا، سلام نفحه‌گل‌های باستان!

سلام، کوثر و رکنی و مولیان من!

چه‌سان ادامت ره می‌کنم که بر سالن طیاره داخل شد

نفس پار مهربان من.

چه‌سان ادامت ره می‌کنم که ناله نی می‌آید

ناله گرم استخوان نیاکان من.

هم سفر! صدای خون مرا می‌شنوی؟

خون من می‌دهد آواز بخارا! بخارا! بخارا!

آمدم. سوی آغازهای روشن خود.

جانب مطلع خورشید آریایی.

میوه معرفت خواهد داد

باغ اسماعیل سامانی.

خطوط مقبره‌اش را به نگین دل خود

از درختان پیر

عزیز گم شده‌ای را سرمال خواهم کرد...

شماره نهم از فصلنامه «گل مراد» با دو مطلب در رابطه با شاعر شهر ایرانی، شادروان نادر نادرپور که پارسال درگذشت، آغاز می‌یابد. نخست، مقاله مفصل شاعر با عنوان «ایرانیان: یکه سواران دوگانگی» (ص ۳ - ۴۴)، سپس - سوگنامه بازار صابر، رحیم قبادیانی و شادمان یوسفی «سنگ مزارش را به بوسه سفته خواهند کرد...» (ص ۴۵ - ۴۶)، همچنین «شعر انگور» (ص ۴۷) به چاپ رسیده‌اند.

در این شماره مقالاتی در موضوعات گوناگون و مهم علمی و فرهنگی درج گردیده‌اند،

چنانچه:

- خانم زلفیه یونس زاد (سمیرقند): «حجهت مهم و منبع بیهی بهاء» (ص ۲۸ - ۵۴) - درباره نوع ادبی
- دکتر جمجمه همراه (سمیرقند): «جهان را به بد نپریم» (ص ۷۷ - ۷۲) - از ووزگار و آثار نویسنده و مترجم معروف حسن هرفان سمرقندی؛
- خانم زلفیه صمد او - راجع به ترجمه‌های تاجیکی آثار لئو تولستوی (ص ۷۸ - ۹۰)؛
- آقای الف. یار محمدوف: «نخستین نشریه‌های کشور ترکستان» (ص ۹۱ - ۹۷)؛
- خانم فیروزه شمس الدین او - درباره دمزهای رنگ در شعر امروز تاجیک (ص ۹۸ - ۱۰۴)؛
- آقای س. قلندروف: «واژه‌های عربی در داستان استاد عینی «مرگ سودخود» (ص ۱۰۸ - ۱۱۲)؛
- آقای ن. الف. جورهیف: «قافیه در تعبیرهای مجازی» (ص ۱۱۳ - ۱۱۹) ...
- مقاله خانم دکتر خورشیده آنه خاناوا «نشر آثار پیر و سلیمانی و کلیات علمی او» (ص ۵۵ - ۷۱) از جمله ارزشمندترین مطالب «گل مراد» است. «پیرو عمر خیلی کوتاه دید: ۳۴ سال؛ در آسمان شعر تاجیک چون ستاره تابناکی درخشید و تابدید گشت؛ ولی شعر او امروز هم، فردا هم، و قرن‌های آینده هم دلها را تسخیر خواهد کرد، حسنه را سیقل خواهد داد، در کامل گردیدن انسان سهم خواهد گذاشت» (ص ۵۵).

پیرو - نه تنها کم سن، بلکه شاعری کم سخن هم بود، و اما آنچه گفته است، بلند و ارزشمند است - هم از جنبه هنری، هم از نگاه مضماین اجتماعی. آثارش، پس از مرگش، بارها چاپ شد، اما همه در شکل گزیده بود؛ حتی دیوانش (۱۹۷۱ / ۱۳۵۱) کامل نبود؛ یعنی قانون سانسور ایدیولوژی شدیداً اعمال می‌شد. از این رو، تهیه علمی آثار آن شاعر گرانایه - یک ضرورت فرهنگی و اجتماعی می‌باشد.

در رابطه با پیرو نکته‌ای به یاد می‌رسد که گفتند است. این جانب سپارش داشت که این شاعر را برای «دانشنامه جهان اسلام» معرفی کنند. در اختیار، از جمله «دیوان پیرو» بود؛ در ص ۱۶ از این کتاب، در حاشیه «مثنوی»، پس از بیت چهارم، این بیت را افزوده:

استریا او راست ملک و وطن
شب و روز در اشتیاق وطن

و یادداشتی هم کرد: «موشح است: یوسف اول». و اما متأسفانه، منبع را آن زمان ذکر نکرده‌ام. در یادداشت‌های ڈازیف اول - همان دوست پیرو که شعر به وی بخشیده شده است، و مقاله ارزشمند دکتر ارزی بچکانیز، این موشح شکافته نشده است. در بررسی سودمند خانم دکتر آنه خاناوا اینز این کار انجام نشده است، اگرچه بیت حلقوی بوقار شده و به علت اصلی این خادمه اشاره رفته است («به خاطر سیاست حکومت شوروی نسبت به شخصان خارجی») بنابر عدم منبع، در دانشنامه (ج ۵ ص ۹۳۰ - ۹۳۲)، به ناجار تنها به موشح بودن «مثنوی اشاره مجملی رفت و بس.

شامله نهم مجله «کلی مردانه» با عنوان کتاب دکتر نظام الدین زاده‌وند «ادبیات عربی زبان فارس و تاجیک از استیلای عرب تا عهد سامانیان» (ص ۱۲۰ - ۱۲۶) به پایان می‌رسد که آن را استادان دانشگاه دولتی تاجیکستان: دکتر میدا شکور مداستار و بدرالدین منصور در نوشتند.

به نظر می‌رسد که این فصلنامه، میان نشریه‌های کم شمار تاجیکستان، از نگاه ارزش علمی درونمایه، جای برتر را به خود اختصاص داده است.

بروسی یک مجله ایرانی در روسیه

احساس می‌شود که از روزگار فروپاشی شوروی، توجه ایران‌شناسان روسیه به ایران، و تاریخ و ادب و فرهنگ آن، صمیمانه‌تر و پیچارتر شده است. با وجود مشکلات فراوانی که جماهیر مشترک المนาفع، از جمله روسیه، گرفتارش هستند، پژوهش‌هایی صورت گرفته و ترجمه‌هایی از آثار بزرگان پیشین انجام یافته‌اند. کتاب تازه دکتر محمد نظر میرزاوه «مجله سخن» در نظام روزنامه‌نگاری ادبی ایران (سال‌های ۱۹۴۰ م - ۱۹۷۰ م)^۱ از مثال‌های تازه خرسنده بخش بشمار می‌آید.

پیشگفتار کتاب معرفی کوتاهی است از ایران؛ آغازش بدین ترتیب:

«پارس، به عنوان دولت، بالغ بر ۲۵۰۰ سال پیش از این، توسط کوروش کبیر هخامنشی، بیانگزاری شده، و به امتداد چند قرن لاکاه و ازه نخستین امپراتوری جهان» (محمدعلی ندوشن) محسوب گشته، و مدت مديدة، تاکنون هم یکی از مراکز تمدن خاور زمین باقی مانده است.

ایران کنونی بخشی از سرزمین باستانی پارسیان است و آن زادگاه شاه کارهای ادبیات جهانی - آثار فردوسی، ابن سینا، سعدی، حافظ، خیام، مولوی، و... می‌باشد. این کشوریست که در طول قرون متعدد اقوام گزناگون و ادیان مختلف و فرهنگ و جهان‌بینی بسیاری راه مانند: یونان باستان، زرتشتی، اسلامی - پیوند زده است. همین جاست که چند تمدن، چنانچه: شومری، بابلی، چینی، مصری، هندی گرد آمدند. همین جاست که آثار بزرگ فرهنگی خلق شد. پارسیان فرهنگ ملی خود را نگاه داشتند، می‌توان گفت، آنها حائلی هستند میان خاور و باختر.

این سخنان درست و صمیمانه، جایگاه شایسته ایران را که در سده ۲۱، با ابتکار وی، چون سده کفتگوی تمدن‌ها آغاز خواهد یافت، روشن و برجسته تأیید می‌نماید.

کتاب دکتر میرزاوه این ۵ باب را دارد: ۱ - «درآمد»، ۲ - «روزنامه‌نگاری ادبی در قرینه تاریخ مطبوعات دوری ایران»، ۳ - «مجله سخن»: دوره‌های رشد، ارزیابی تیپولوژی، ۴ - «اویزگاه‌های

نقد ادبی و بدیعی در مجله «سخن»، فعالیت پرویز خانلری، ۵-«مسائل انتشارات «سخن» و موضوعات اجتماعی و سیاسی و علمی».

تحقیق روشن کرده که نخستین روزنامه ایرانی «کاغذ اخبار» عنوان داشت؛ آن را میرزا صالح شیرازی در ۱۸۴۱ م به چاپ رساند. از این روزنامه اکنون تنها یک شماره محفوظ مانده است. در حالی که رسماً گفته می‌شود، «وقایع اتفاقیه» نخستین روزنامه ایرانی است (شماره یکم آن در ۷ فوریه ۱۸۵۱ از طرف میرزا جبار خان تذکرہ چاپ و نشر شده است).

تاریخ مطبوعات ایران را دکتر میرزاده به چهار دوره جدا کرده است: ۱- پایان سده ۱۹ م تا پیش از ۲۰ م، ۲- از سال‌های ۱۹۱۷ تا دوره جنگ دوم جهانی، ۳- از جنگ دوم جهانی تا انقلاب اسلامی، ۴- از انقلاب اسلامی ایران به این سوی. ویژگی‌های هر یکی از این مراحل، به طور کوتاه، ولی مشخص و مستند، بیان شده‌اند.

در باب دوم، بر مبنای منابع دسترسی، نگاهی به تاریخ چاپ به عمل آمده و از خدمات نخستین چاپگران ایرانی؛ میرزا صالح، میرزا جعفر، زین‌العابدین تبریزی، و... یادآوری شده است. عناوین انتشارات و ناشران و نویسندهای مضمون و درونمایه نشریه‌های طور دقیق قلمداد شده‌اند. چنانچه سخن از ترجمه و نشر فارسی آثار نویسندهای روس: گوگول، تولستوی، گورکی، کریلوف (ص ۴۱)، پوشکین، لرمائتف، نیکرافت، دوستایفسکی، ترکینیف (ص ۷۱) به میان آمده است.

در باب چهارم (ص ۸۱-۱۰۹) مجله «سخن»، تاریخ انتشار، درونمایه نوشته‌ها، نویسندهای بررسی شده‌اند. مؤلف همچنین، با دلیل و برهان‌ها از خدماتی بی‌دریغ میهن خواهانه داشته‌اند فرزانه، دکتر پرویز نائل خانلری، ناشر و سوپرسبت «سخن» خیلی گرم قدردانی کرده است. «سخن» به ادبیات معاصر تاجیک نیز توجه داشته، نمونه‌هایی از آثار میرزا ترسون زاده، مؤمن قناعت، لاپن شیرعلی، موجوده حکیم او با طبع رسانده است؛ با چاپ مقالاتی از ادبیات خلق‌های دنیا، خوانندگان ایرانی را در جریان محیط ادبی جهانی قرار می‌داده است؛ ختم‌مال‌زاده، بهار، نفیسی، هدایت، صفا، بهمانی، زرین‌کوب، بامداد، توللی، مشیری، دولت‌آبادی، کدکنی، ایرج افشار، و... از نویسندهای فعالی مجله بوده‌اند.

در باب آخرین از کتاب دکتر میرزاده به تحقیق مقالات سیاسی و اجتماعی «سخن» پرداخته، جایگاه این نشریه را در تحول فکری و فرهنگی جامعه ایران روشن کرده است. مجله در زمان موجودیت خویش به مسائل فرهنگ و تمدن ملی، مکتب و معارف، وضع اقتصادی و امثال اینها توجهی جدی داشته است.

تحقیق علمی استاد دانشگاه دولتی سن پترزبورگ دکتر میرزاده، ارمغانی شایسته است در تکمیل و تحکیم دوستی و همکاری‌های مردمان دنیا، و بویژه ایران و روسیه.

دستور تاریخی گویش‌های زبان کُردي

شادروان دکتر کریم ایوبی و خانم دکتر اراثیدا اسمرنوا، چه همراه و چه به تنهایی، کارهای سودمند بسیاری در زمینه‌های زبان کُردي و گویش‌های آن، انجام داده‌اند که اهل تحقیق با آنها آشنایی دارند. اینک، اثیر تازه جدی علمی آنها^{*}، که به زبان روسی، در سن پترزبورگ، (انتشارات فرهنگستان علوم روسیه) به چاپ رسیده است، دسترس گردید.

این کتاب از پیشگفتار و پسگفتار و چهار بخش اساسی عبارت می‌باشد، بدین ترتیب:

۱- اسم،

۲- ضمیر (جانشین)،

۳- پیشوند و پسوندها،

۴- فعل.

مؤلفان کتاب، پدیده‌های دستوري زبان کُردي را، در زمینه گویش‌های زنده آن - مانند کور منجی، زاز، اورامانی به تحقیق کشیده‌اند. ارزش ویژه این تحقیقات در آن است که پژوهشگران دنبال ریشه‌های زبانی نیز رفته‌اند، چنانچه بسیاری از واژه‌ها را با «اوستا» مقایسه کرده‌اند. از مثال‌های فراوانی که در این کتاب مذکور است، معلوم می‌گردد که برادران کُریدما از ریشه خود چندان دور نرفته‌اند. به عنوان نمونه، توجه شود به این چند واژه:

در کور منجی:	در «اوستا»:	در فارسی کنونی:
آب	ap	aw
اسپ	aspə	hesp
افبر	awra	a'wr
گوش	gaoša	göh
گندم	gantuma	gənəm
شب	xšap	šev
مه	dunman	duman

جالب توجه است که بعضی از واژه‌های اوستایی، مانند همین «تمَن» (tuman)، در زبان کنونی تاجیکی نیز همانند گویش کور منجی محفوظ مانده است. نویسنده‌گان کتاب، با تحلیل ویژگی‌های لهجه‌های اساسی مذکور، بسنده نکرده‌اند، بلکه به بیان

* I. A. Smirnova, K. R. Ayubi. Istoriko-dialektologicheskaya grammatik a Kurdskogo yazika. -- S. Peterburg, «Nauka», 1999; 236 s.

خصوصیت‌های گویش‌های دیگر، چنانچه: سینیشی، گُرانی، سلیمانی، مکری نیز پرداخته‌اند.
تا آن جایی که اطلاع هست، کتاب جدید خانم دکتر اسمیرناواو روانشاد دکتر ایوبی نخستین
تحقیقات جامع علمی است در موارد گوناگون گویش‌های زبان گُردی. امید می‌رود که این کتاب
ارزشمند به زبان فارسی ترجمه و چاپ و نشر می‌شود تا مورد استفاده پژوهشگران و دانشجویان
قرار گیرد.

فرقی نمی‌کند!

در کجای دنیا هستید؟

۱۸۸

کتابهای ایرانی را از کتبیه بخواهید

تهیه و ارسال انواع کتابهای ایرانی
برای اشخاص و کتاب فروشی‌های
خارج از کشور

+ ۹۸ ۲۱ ۹۳۲۴۵۵ تلفن

+ ۹۸ ۲۱ ۶۴۳۵۱۱۸ فاکس

خرید مستقیم کتاب از اینترنت

WWW.Persicul.com

info@persicul.com